

Németh Csaba

Richardus Rufus és a szentviktori iskola: a Lectura Oxoniensis tanulságai

Richardus Rufus (fl. 1231-1256) a 13. század különös módon elfelejtett szerzői közé tartozik. Az elsők közé tartozott, aki a párizsi *artes*-fakultáson Arisztotelész szövegeit oktatta az 1230-as években, majd több kortársához hasonlóan belépett a ferences rendbe (1238). Az alakját felfedező kortárs filozófiatörténeti kutatás és szövegkiadás főleg ezekkel a filozófiai művekkel foglalatосkodik és a teológiai munkásságát figyelmen kívül hagyja. Az előadás a Petrus Lombardus szentenciáskönyvéhez írt kiadatlan oxfordi kommentárját (kb. 1250.) vizsgálja. A szakirodalom tisztában van azzal, hogy Richardus ismerte és használta kortársai műveit (Alexander Halensis, Richard Fishacre, Grosseteste, Bonaventura, a *Summa Halensis*) és a kortársak is (pl. Odo Rigaldi, Bonaventura, Aquinói Tamás) reflektáltak álláspontjaira – jellemzően (a kor szokása szerint) nevének megadása nélkül. A kutatás azt is tudni véli, hogy Richardus „valószínűleg több ismerettel rendelkezett a teológiai szerzőkről, mint párizsi kortársai, akiket kritizált Damaszkuszi János és Hugo de Sancto Victore nem-ismerete miatt” (Catto, 1980). Az előadás célja annak vizsgálata, hogy a viktorinus iskolához köthető teológusok írásaiból – akik 12. század talán legjelentősebb teológia iskoláját alkották, majd Thomas Gallus (†1246) révén pedig meghatározták a későbbi nyugati „misztikus” teológiát is – valójában mit használ fel Richardus Rufus.